

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 453/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 284/2016 a jeho uznesením z 31. januára 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 284/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 31. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu v 3. rade spoločne s ďalšími žalobcami žalobou doručenou Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovaným v 1. a 2. rade odstránenia stavby a strpenia vstupu na pozemok.

Napadnutým uznesením krajského súdu odvolací súd zmenil uznesenie okresného súdu sp. zn. 25 C 201/2006 z 29. júla 2016 v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 25 C 201/2006 z 18. augusta 2016 vo výroku o priznaní práva na náhradu trov konania žalobcom v 2. až 4. rade tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Zároveň bol žalovaným v 1. a 2. rade priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (ďalej spolu aj „napadnuté výroky“).

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu (proti napadnutým výrokom, pozn.) sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Cdo 160/2017 z 28. februára 2018 tak, že dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

Vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti, sťažovateľ zastáva názor, že napadnutými výrokmi napadnutého uznesenia krajského súdu došlo k porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práv zaručených čl. 17 ods. 1 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“).

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit' nespokojnosť sťažovateľa s rozhodnutím vo veci náhrady trov konania. V konkrétnostiach uvádza, že ako žalobca v 3. rade spoločne s ďalšími žalobcami *„Vyhrali... a dokázali, že máme pravdu a trovy nám KS Žilina nepriznal a dokonca máme platiť odporcom aj napriek všetkým dôkazom.“*

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol o nej nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a v tomto konaní vydaným napadnutým uznesením, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou ustálenou judikatúrou pripomína, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je

koncentrovane vyjadrený v návrhu na rozhodnutie – t. j. v petite. Podľa petitu sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto v danej veci ústavný súd môže predbežne prerokovať sťažnosť sťažovateľa len v rozsahu namietaného porušenia citovaného práva, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, príp. kvalifikovaných medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu (čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. dohovoru a čl. 17 ods. 1 a čl. 47 charty), sa totiž v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu považuje iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 21. februára 2017, t. j. sťažovateľ podal sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie ako oneskorene podanej.

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ začiatok plynutia zákonnej dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odvodzoval odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 160/2017 z 28. februára 2018, ktorým bolo dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietnuté ako neprípustné. Sťažovateľ zrejme vychádzal z v zásade ustálenej judikatúry ústavného súdu,

podľa ktorej sa lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní považuje za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ale s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú (m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010). K okolnostiam, ktoré zjavne vylučujú aplikáciu uvedeného právneho názoru, patria predovšetkým také, pri ktorých sťažovateľ v zmysle platnej právnej úpravy (zjavne) nedisponuje oprávnením podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorým podľa jeho tvrdenia mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, t. j. ak je dovolanie v konkrétnom prípade zjavne neprípustné. V takýchto prípadoch lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začne plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré predchádzalo podaniu neprípustného dovolania (IV. ÚS 553/2012).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 160/2017 z 28. februára 2018 bolo dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietnuté ako procesne neprípustné v súlade s § 447 písm. c) CSP z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania, pričom prípustnosť takéhoto dovolania je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená.

V prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 CSP totiž podľa § 421 ods. 2 CSP nie je dovolanie prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP, pričom v okolnostiach prejednávanej veci krajský súd rozhodoval podľa § 357 písm. m) CSP o nároku na náhradu trov konania.

Zároveň prípustnosť dovolania nebolo možné vyvodit' ani z § 420 CSP, keďže podľa príslušného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konania končí. Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôraznil, že samotné konanie vo veci o odstránenie čiernej stavby a o stanovenie povinnosti strpieť vstup na pozemok bolo už v čase rozhodovania o dovolaní právoplatne skončené a dovolaním napadnutým uznesením krajského súdu sa riešila len parciálna otázka náhrady

trov konania, ktorá nie je rozhodovaním vo veci samej a ani rozhodovaním, ktorým by sa konanie meritórne končilo.

Dovolanie sťažovateľa, ktorý bol v dovolacom konaní právne zastúpený advokátom, bolo vzhľadom na vymedzenie podmienok prípustnosti dovolania v § 420 a § 421 CSP zjavne (t. j. už na prvý pohľad) odsúdené na neúspech.

Aplikujúc uvedené právne názory na vec sťažovateľa, možno podľa názoru ústavného súdu konštatovať, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) si musel byť vedomý toho, že dovolaním napáda rozhodnutie, proti ktorému je uplatnenie tohto mimoriadneho opravného poriadku zjavne (už na prvý pohľad) neprípustné. V takomto prípade nemožno dovolanie (z materiálneho hľadiska) považovať za účinný mimoriadny opravný prostriedok v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto na vec sťažovateľa nie je aplikovateľná judikatúra ústavného súdu o začatí plynutia lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy až po rozhodnutí dovolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2018